

[Undervisningsministeren]

sidste år. Jeg synes således, det er det eneste rigtige, at ministeren får mindre magt; han bliver nødt til at være mere professionel i sin måde at regere på, idet praksisændringer nu skal ske fra et fremtidigt tidspunkt og ikke fra et fortidigt tidspunkt.

Derfor vil jeg gerne lægge et varmt ord ind for dette forslag. Det kan godt være, at der i andre ministerier er områder, hvor dette her ikke er metoden, men i undervisningsministeriet, som jo er et masseministerium på den måde, at der er en lang række ensartede sager, mener jeg faktisk at dette her er den rigtige måde at gøre det på.

Jeg vil gerne bekræfte over for hr. Kirkegaard, at ministeren selvfølgelig har det parlamentariske ansvar for alt, hvad der foregår – det kan man aldrig løbe fra – og det må være ministeren, der, når han hører, at der kører en praksis, som er uholdbar, øjeblikkelig sørger for at få den praksis ændret. Men jeg synes ikke, det gør noget, at man ikke kan ændre den med tilbagevirkende kraft. Det synes jeg ikke strider hverken mod retssikkerhed eller hensynet til borgerne. Det er min erfaring, at de borgere, der klager, udmærket forstår det.

Til hr. Ole Vig Jensen kan jeg sige, at vi endnu ikke har formelle erfaringer med den praksis, der her lægges op til, men jeg vil sige, at min adfærd har ligget meget tæt på denne praksis, især i den senere tid. Man har jo lov til at lære, mens man er minister, og jeg har af de tre år lært, at dette her er den eneste rigtige fornuftige arbejdsgang.

Erling Olsen (S):

Jeg tror ikke, denne sag egner sig til de store principielle debatter. Jeg tror, vi alle herinde er enige om, at der er nogle modsat rettede hensyn. På den ene side skal vi bevare den ventil, vi har i det danske system, at borgerne kan gå til ministeren. På den anden side må det ikke blive det normale; det skal være noget, man gør i ekstraordinære tilfælde. Derfor egner dette her sig ikke til de principielle, store drøftelser, men til et udvalgsarbejde, hvor vi mere pragmatisk kigger på område for område af alt det, der er nævnt her, og ser, i hvilket omfang vi kan lægge det hen til direktorater, i hvilket omfang vi kan afskære yderligere klageinstanser, og i hvilket omfang vi ikke skal gøre det.

Jeg tror, vi skal være meget pragmatiske her og ikke komme med de store principielle erklæringer.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af belutningsforslag nr. B 33:

Forslag til folketingsbeslutning om reform af gymnasiet.

(Af Riishøj (SF) m.fl.

(FremSAT 7/11 85).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Der er et ord, der rinder mig i hu ved læsningen af dette forslag, og det er ordet »efterklang«. Efterklang er et ord, man bruger i kulturhistorien som betegnelse for et produkt, som fremkommer i en bestemt stilart, 10–20 år efter at stilarten er holdt op med at være gængs i det pågældende samfund.

Jeg synes, dette forslag bærer præg af efterklang. Jeg tror, det vil møde modstand hos et flertal af eleverne, fordi deres interessevalg begrænses, og hos flertallet af gymnasiets lærere, fordi det nedvurderer deres faglige viden ved at opløse faggrænserne. Rektorer og det administrative personale vil blive stillet over for en uløselig opgave med at planlægge undervisningen på den enkelte skole, og aftagerne vil få stort besvær med at vurdere, hvad en studentereksamen overhovedet er for noget.

Det foreliggende forslag bygger ensidigt på nogle ganske få af den meget store mæng-